

traktbrud ikke blot overfor den krænkede Stat, men overfor alle i Aftalerne deltagende Stater.

Aftalerne *paalægge de neutrale Stater visse Forpligtelser*. Men alle disse gælde den Art mindre Neutralitetskrænkelser af mere eller mindre tilfældig Karakter, overfor hvilke der er Brug for Politiforanstaltninger, ikke for egentlig Kamp. Derfor tales der *intet Sted om „Forsvar for Neutraliteten“* eller lignende. De Udtryk, som bruges, er „*Forbud*“ og „*Opsyn*“ („surveillance“).

Der findes i Aftalerne ikke et Ord, som paabyder de neutrale Stater i Fredstid at holde et „forholdsmæssigt“ Militærapparat og i Krigstilfælde at levere en Kamp, før man finder sig i en Neutralitetskrænkelse.

De Forpligtelser, Aftalerne paalægge Danmark, ville fuldt ud kunne opfyldes med en Hær og Flaade som foreslaaet af Mindretallet (Slengerik og Zahle). Derimod kan der i Aftalerne umulig findes nogen Begrundelse for de foreslaaede store Fæstningsanlæg og andre Militærforanstaltninger, som foreslaas. Naar Mindretallet under Nr. 9 i sine meget uklare Udtalelser om Neutralitetspligterne søger at give det Udseende deraf, da er dette ganske uberettiget.

Dette Mindretal paaberaaber sig nogle Udtalelser i „*General-Rapporten*“ vedrørende Haager-Konferencen, som gaa ud paa, at det i Haag skal have været „den almindelige Mening“, at den neutrale Stat skal gøre, „hvad der under Hensyn til dens Styrke og Hjælpemidler med Rimelighed kan forlanges af den“. Denne „*General-Rapport*“ er imidlertid ikke en officiel Rapport fra Haager-Konferencen, men kun en Rapport, der er afgiven af de danske delegerede. I denne har en af de delegerede, Kammerherre Vedel, fremsat de citerede Udtalelser. Disse ere kun byggede paa et rent personligt Skøn, og mod dette staar Traktaternes klare Ord, der intet som helst indeholde om en saadan forholdsmæssig Forsvarspflicht. Det kan tilføjes, at selv om en saadan

bestod, kunde Forslagene om en mægtig Udvidelse af Danmarks Militærvæsen aldeles ikke begrundes dermed. Danmark kan indskrænke sit nuværende Militærvæsen adskilligt uden derfor at komme til at indtage nogen paafaldende Stilling mellem Staterne.

Det er undertiden blevet paastaet, at der fra Udlandets Side var stillet visse Krav til Danmark, og Forsvarsministerens og Udenrigsministerens Udtalelser under de paagældende Loves første Behandling gav Rygterne derom Næring. Under den fortsatte Forhandling blev det jo imidlertid gennem nye Udtalelser af de to Ministre *endelig fastslaaet, at der ikke fra Udlandets Side er rettet nogen Henstilling eller givet noget som helst Raad til Danmark om Ordningen af dettes Militærvæsen*. Det staar da uimodsigelig fast, at Danmark er fuldstændig frit stillet ved Ordningen af sit Militærvæsen.

Ogsaa *Erfaringen* fra tidligere Tilfælde vidner om, at et beskedent Militærapparat tjener Danmark bedst under krigerske Forviklinger mellem andre Stater. Af *Fr. Bajers* Afhandling om Forholdene under *Krimkrigen*, der er offentliggjort i Forsvarskommissionens Bilag, ses det, hvorledes de Tilløb til større Mobiliseringer, som under Krimkrigen foretoges efter de militære Ministres Ønsker, var ved at bringe Danmark i Fare, medens Anvendelsen af en beskeden *Politivagt* efter Udenrigsminister Bluhmes Forslag viste sig at være den rette Vej.

De af Ministeriet stillede Lovforslag — ogsaa som de foreslaas ændrede af Mindretallet under Nr. 9 — ere imidlertid ikke blot ufornodne til Varetagelse af Neutralitetspligterne, men ere endogsaa skadelige for Opfyldelsen af disse. De egne sig aldeles ikke til at gennemføre det Neutralitetsforsvar, som man mener, at vi skulle have. Man udtaler, at vort Militærvæsen skal indrettes saaledes, at Forsvaret saa vidt muligt kan føres, hvor Neutraliteten er udsat for Fare. Ikke desto mindre samles alle Forsvarsbestræbelserne i Virkeligheden om København. Her anlægges de store Sø-